

bestemt, at $\frac{1}{2}$ skal være Grundskat, og $\frac{1}{2}$ skal være Huusskat, bliver det at afgjøre, hvor stor en Deel af Grundskatten, 800 Rd., der skal hvile paa Jordernes Hartkorn, og hvor stor en Deel paa Grundenes Hartkorn. Forudsat at man efterat have taget Hensyn til, hvad der tidligere er blevet svaret af Jorderne, finder, at $3\frac{1}{2}$ Rd. pr. Tønde Hartkorn er passende, bliver det Beløb, som udredes af Jordernes 120 Tdr. Hartkorn, 420 Rd., Resten, 380 Rd., falder paa Grundenes Hartkorn, som forudsættes at blive 8 Tdr. Antaget, at man ikke vil klassificere efter Hartkornet, bliver at svare af hver Tønde Hartkorn $47\frac{1}{2}$ Rd., og naar i dette Tilfælde Klassifikation anvendes efter Assurancesummerne 1,600,000 Rd. og denne Assuranceværdi ved Klassifikationen stiger til en skattepligtig Assuranceværdi af 2,000,000 Rd., bliver Huusskatten 800 Rd., fordeelt ved, at 26 Rd. skattepligtig Assuranceværdi svarer til 1 f. Rigsmønt i Huusskat. Antaget, at man vil klassificere efter Hartkorn, og at dette ved Klassifikationen stiger til 24 Tdr. Skattehartkorn, bliver at svare af hver Tønde Skattehartkorn $15\frac{5}{6}$ Rd. Huusskatten, 800 Rd., med Hensyn til hvilken i dette Tilfælde ingen Klassifikation kan finde Sted, bliver fordeelt ved, at 20 Rd. Assuranceværdi svarer, til 1 f. Rigsmønt i Huusskat.

Det tidligere nævnte Mindretal, Jacobsen, bemærker Følgende:

Loven gaaer efter Mindretallets Opfattelse ikke ud paa alene at omregulere de nuværende Skatter paa de nu bestaaende Eiendomme, end mindre paa at afslutte og fixere disse Skatters Totalbeløb som Noget, der for bestandigt skal forblive uforandret, men Lovens Formaal er jo væsentlig at omordne de nu gjældende Regler — eller, om man vil, at ordne det Regelløse — saaledes at der erholdes Skattnormer, som hensigtsmæssigt kunne anvendes ikke alene paa de Eiendomme, som nu forefindes, men ogsaa paa den betydelige Tilgang af nye Beskatningsgenstande, som i den kommende Tid kunne ventes at ville fremkomme ved Kjøbstædernes Udvidelse og fuldstændigere Bebyggelse. Da det efter den forbigangne

Tids og navnlig de sidste 20—30 Aars Erfaring med Tøie tør antages, at de nye tilkomne Eiendomsværdier efter nogle Decenniers Forløb i mange Kjøbstæder betydeligt ville overstige dem, som nu findes, bør man ved en ny Ordning af Byernes Skattevæsen, efter Mindretallets Formening, idetmindste ligesaa meget have den fremtidige Udvikling og Tilgang for Øie, som man bør tage tilbørligt Hensyn til, at de nu bestaaende Forhold ikke i nogen mærkelig Grad forrykkes. I sidstnævnte Henseende stiller det sig imidlertid saa heibigt, at en Omregulering som den i Lovudkastet foreslaaede ikke let vil kunne medføre nogen følelig Forandring for den enkelte Eiendomsbesidder — i alt Fald ikke en større end den, der under det nu gjældende System jævnlig har fundet Sted — deels forbi Skatterne, om de end for en Deel lignes efter en anden Maalestol, dog vilde falde paa den samme Eier, deels forbi Differentierne i ethvert Fald ville blive meget smaa, eftersom Skattebeløbene i det Hele ere smaa i Forhold til Eiendomsværdierne.

Det fremgaaer saaledes f. Ex. af de officielle Subberetninger, der have været tilstillede Udvalget, at det samlede Beløb af de paa Grundtugt og paa Bygninger lignede Skatter (i 58 Kjøbstæder) efter 5 Aars Gjennemsnit have udgjort:

i 11 Byer mindre end 1 pro mille af Assuranceværdien:

i 33 Byer mellem 1 og 3 pro mille;

i 11 Byer mellem 2 og 3 pro mille, og kun

i 3 Byer over 3 pro mille.

Det vil heraf sees, at de Forandringer, som en Omregulering af disse Skatter kan medføre for den enkelte Eiendomsbesidder, kun vilde blive smaa i Sammenligning med Afvejlingen i Eiendommens øvrige Udgifter og i dens aarlige Indtægter.

I det Mindretallet gaaer ud fra foransførte Betragtninger, maa Mindretallet i det Væsentlige tiltræde Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Landstinget, navnlig maa Mindretallet ansee den deri optagne Bestemmelse om en Klassifikation af Bygningernes Assurance-